Kåsko peab iggaůks tåitma.

Pridriko II. kammertener astus hommiko kel nelli kunninga maggamisse kambre, tedda öhto antud kåsso järrel ůllesårratama.

„Lasse mind weel nattoke hingata, ma ollen alles ůsna unnine.“ — Teie kunninglik körgus on mind kåsknud sel aial tulla!“ — „Agga weel ůks werand tund, ůtlen minna sulle.“ — Ei herra, mitte ennam ůht minuti, kel on jubba nelli, ja se aeg Teie körgussel kåes, ůllestöusta.“ — „Hea kůl,“ ůtles kunningas ennast jallale aiades: „sinna olled ůks wahwa mees, minna armastan sedda, kui kåsko tåieste tåidetakse.“

Kulla någgo, mulla maggo.

„Wiiskůmmend aastat on möda låinud,“ ůtles Abderahmen III, „sest aiast kui ma Kalihw (Muhameti järgminne) ollen; rikkust, römo, au, keik ollen ma maitsenud ja sanud. Teised kunningad piddasid must luggu, kartsid ja kaetsesid mind. Mis ial innimenne sowida wöib, olli mulle taewast antud. Sel pitkal önne aial ollen ma neid påiwi luggenud, mil ma ennast töeste önneka tundsin ollewad. Neid olli nelliteistkůmme påwa. — Surelikkud, öppige sest ma-ilma surust ja ello möistma.“

Ussu ehk mitte, årra wea kihla.

Ůks jallamees, kelle taskud ja köht tůhhi olli, tulli körtsi ja laskis ennesele wisi pårrast sůa ja jua anda. Peåle söma hakkas jutto teggema, mis siin ůks junkur maksab, kui ta tallomehhele liga teinud; — paljo kubjas, kui ta teomeest sůta peksnud? Körtsmik kostis: ůht trahwitakse kůmne ja teist wie rublade kaupa. — Kui jodikud körtsis tůlitsewad, paljo need makswad? Need sawad nahha peåle, ůtles körtsmik. — „Agga paljus maksab ůks körwa hoop?“

„Ůks rubla,“ wastas körtsmik.

„Noh, anna siis mulle ůks lops, mul ei olle rahha maksa, ja mis hoop rohkem wåårt, se jaggo rahha loe mulle taggasi.“

Matrahwa Kalender 1850 lk. 33